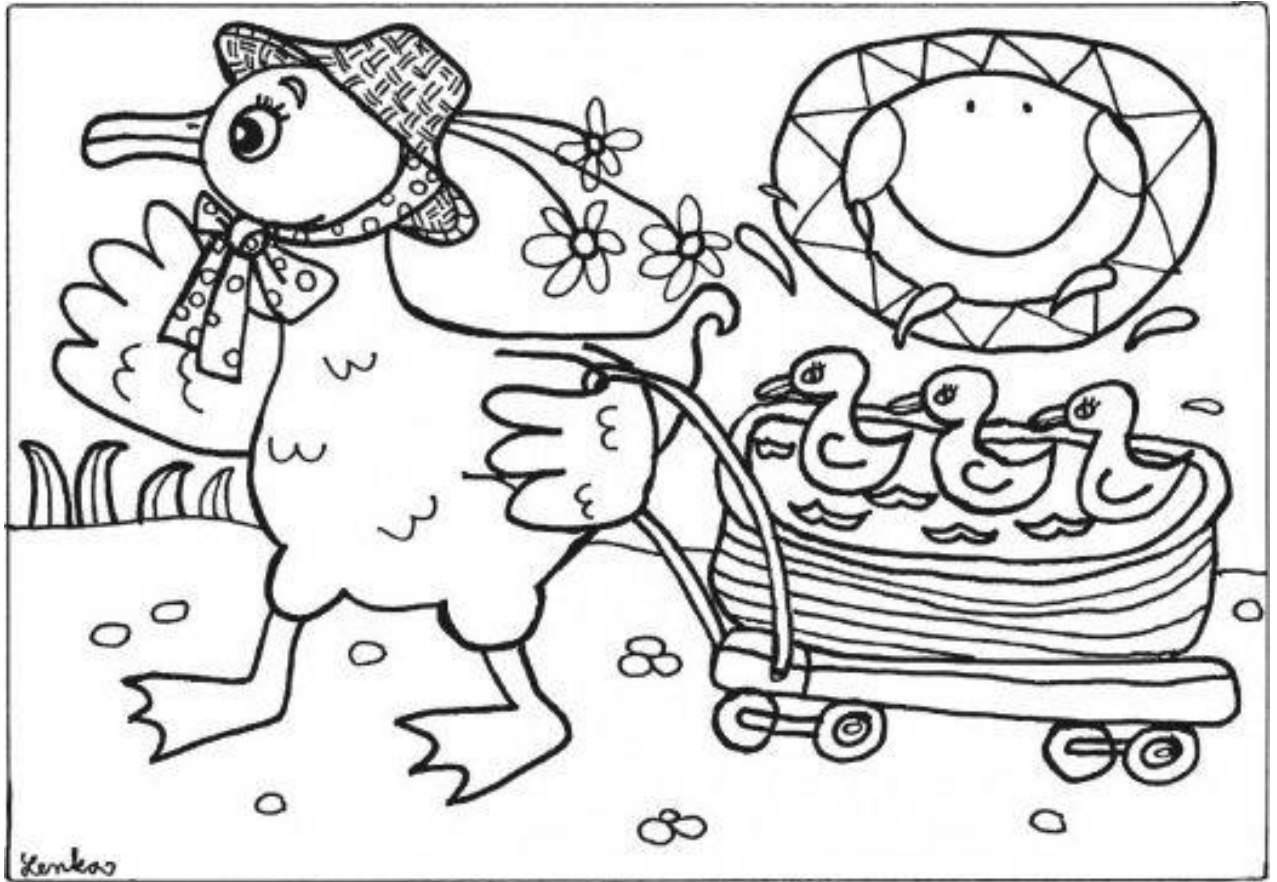

J A R O

ZVÍŘÁTKA NA JAŘE – MLÁĎÁTKA

BÁSNIČKY

Kvočna a kuřátko

Za stodolou pěkně stranou

trávníček je huňatý.

Tam si hraje na pípanou

hodná kvočna s kuřaty.

Jaro

Slunce volá na sněženku. (dáme ruce před ústa a voláme)

Jaro, jaro, už je venku!

Pěkně nastav bledá líčka (kýváme hlavou a nastavujeme tváře)

a usměj se do sluníčka. (máváme oběma rukama ke sluníčku)

HÁDANKY

Nejraději na práci přikrčená líhá,
v očích se jí rozsvěcí, když na myšku číhá.

KOČKA

Po obloze pluje,
na louce si skáče, trká, vyhazuje,
má vlněný fráček.

BERÁNEK

Malý, velký, bílý, černý,
svému pánu vždycky věrný,
ocáskem vrtí z radosti,
pochutnává si na kosti.

PES

Má hřebínek, co nečeše,
má ostruhy a nerajtuje.
Někdy se točí na střeše,
jindy si ve zdi pobrukuje

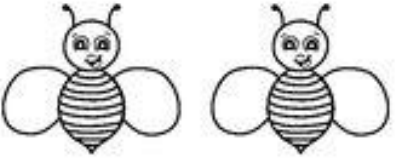
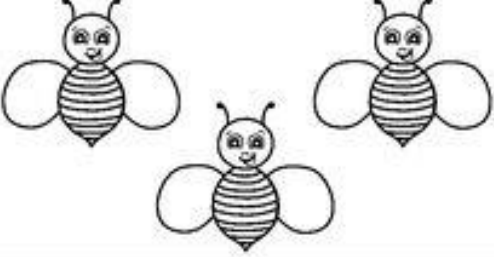
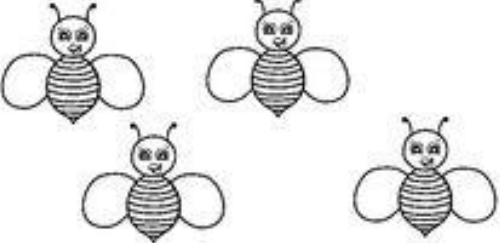
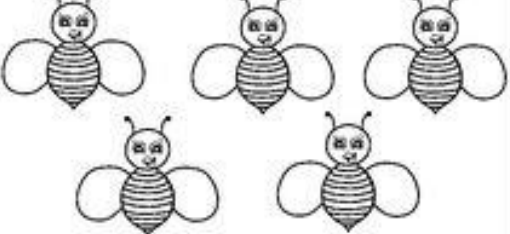
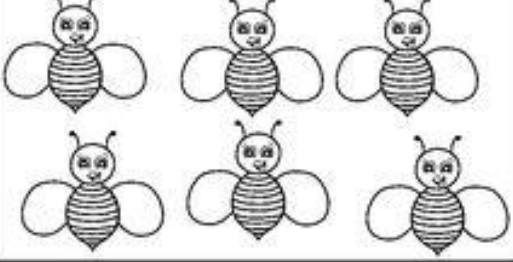
KOHOUT

PRACOVNÍ LISTY

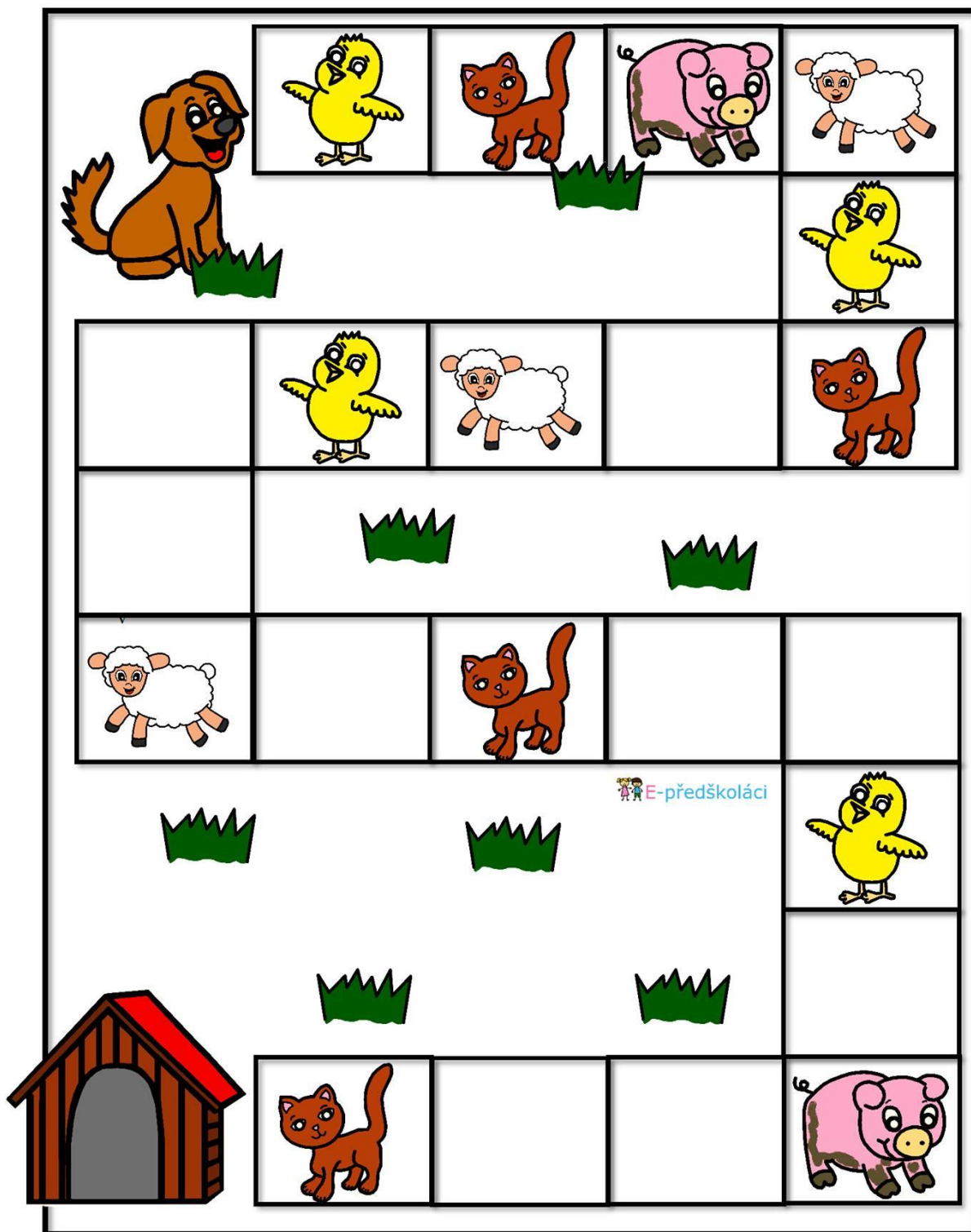
Vybarvi v rámečku tolik obrázků správnými barvami, kolik je ve čtverečku puntíků.
Obrázky pojmenuj.

E-předškoláci

	1	
		
		
		
		
		

Jaká zvířátka může vidět pejsek na statku, když běží do boudy? Vezmi si pastelky, podívej se, jak se jednotlivá zvířátka střídají a chybějící zvířátka dokresli.

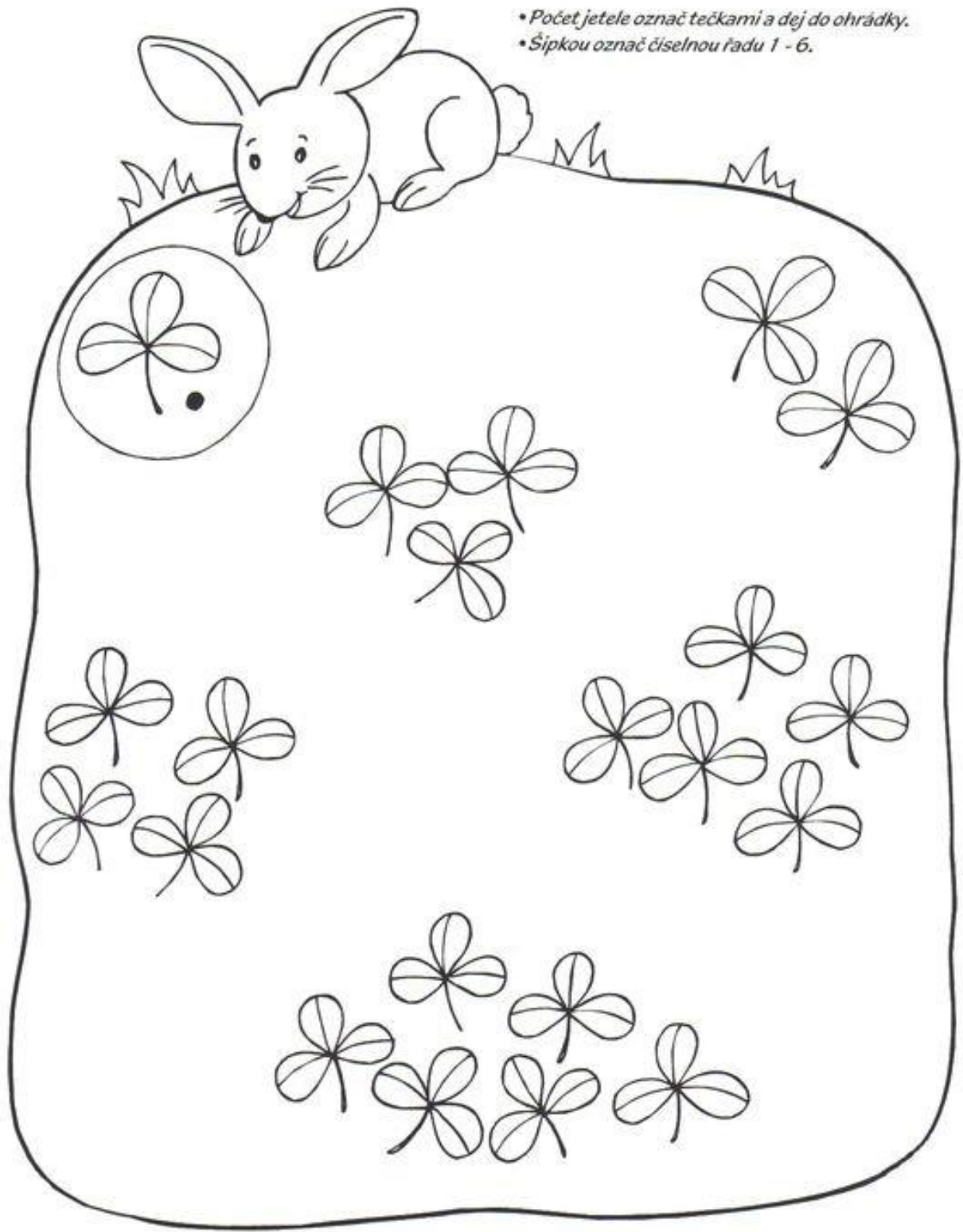

Další náměty pro rodiče: <https://e-predskolaci.cz/produkt/pracovni-listy-matematicke-predstavy-5-7-let/>

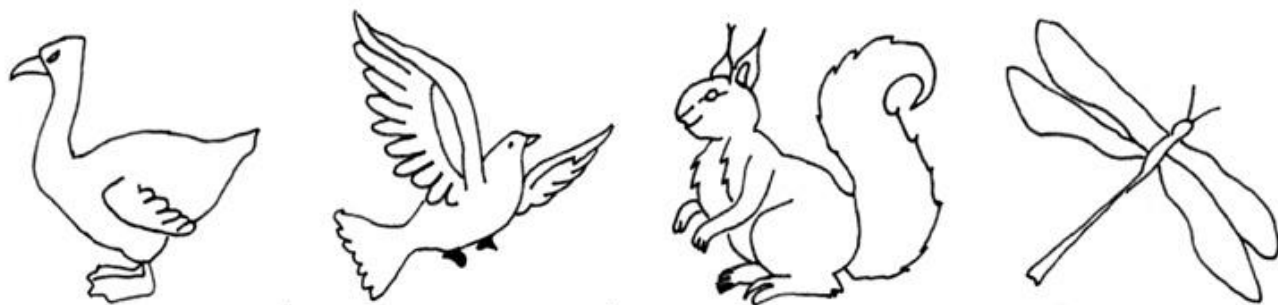
Další náměty pro učitele: <https://e-predskolaci.cz/produkt/za-zviratky-na-dvorecek/>

Jetelínový kopec

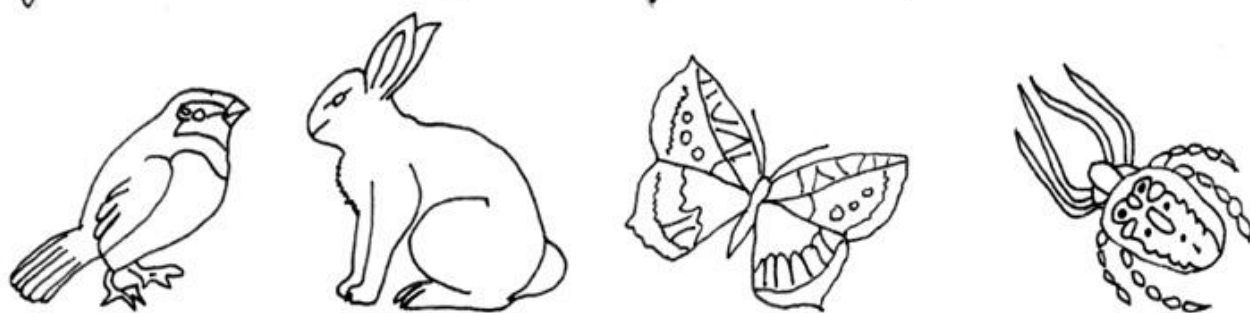
- Počet jetele označ tečkami a dej do ohrádky.
- Šípkou označ číselnou řadu 1 - 6.

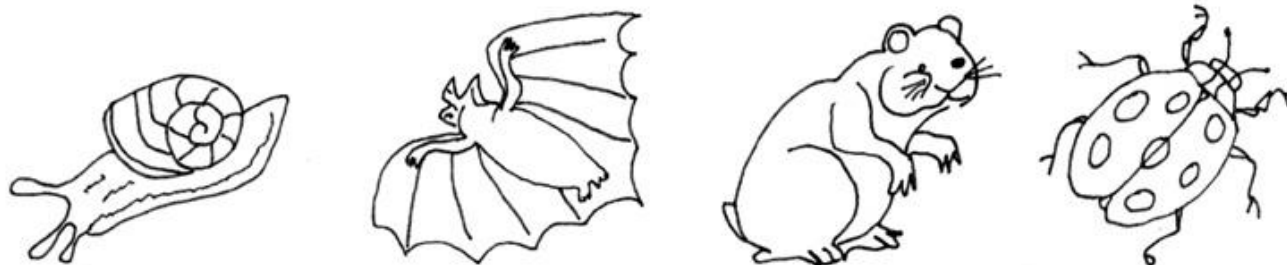
Pracovní list před - za

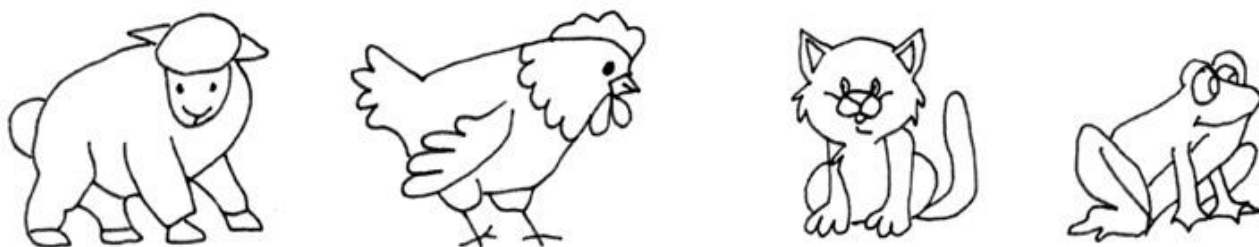
Vybarvi zvířátko, které je hned před vaškou.

Vybarvi všechna zvířátka, která jsou za žabičkou.

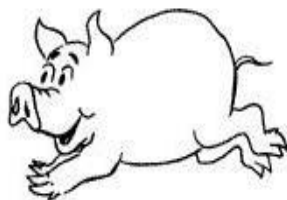
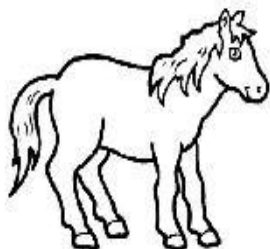
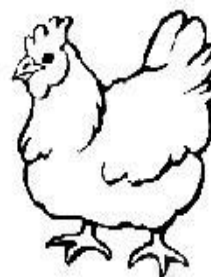
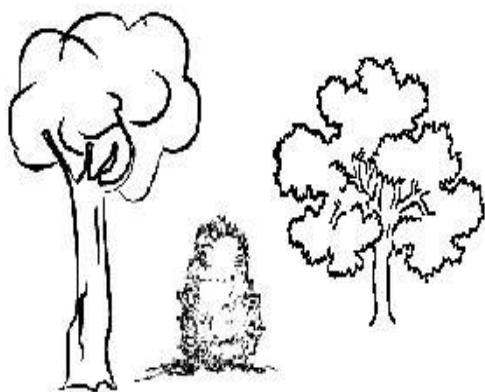

Vybarvi všechna zvířátka, která jsou před beruškou.

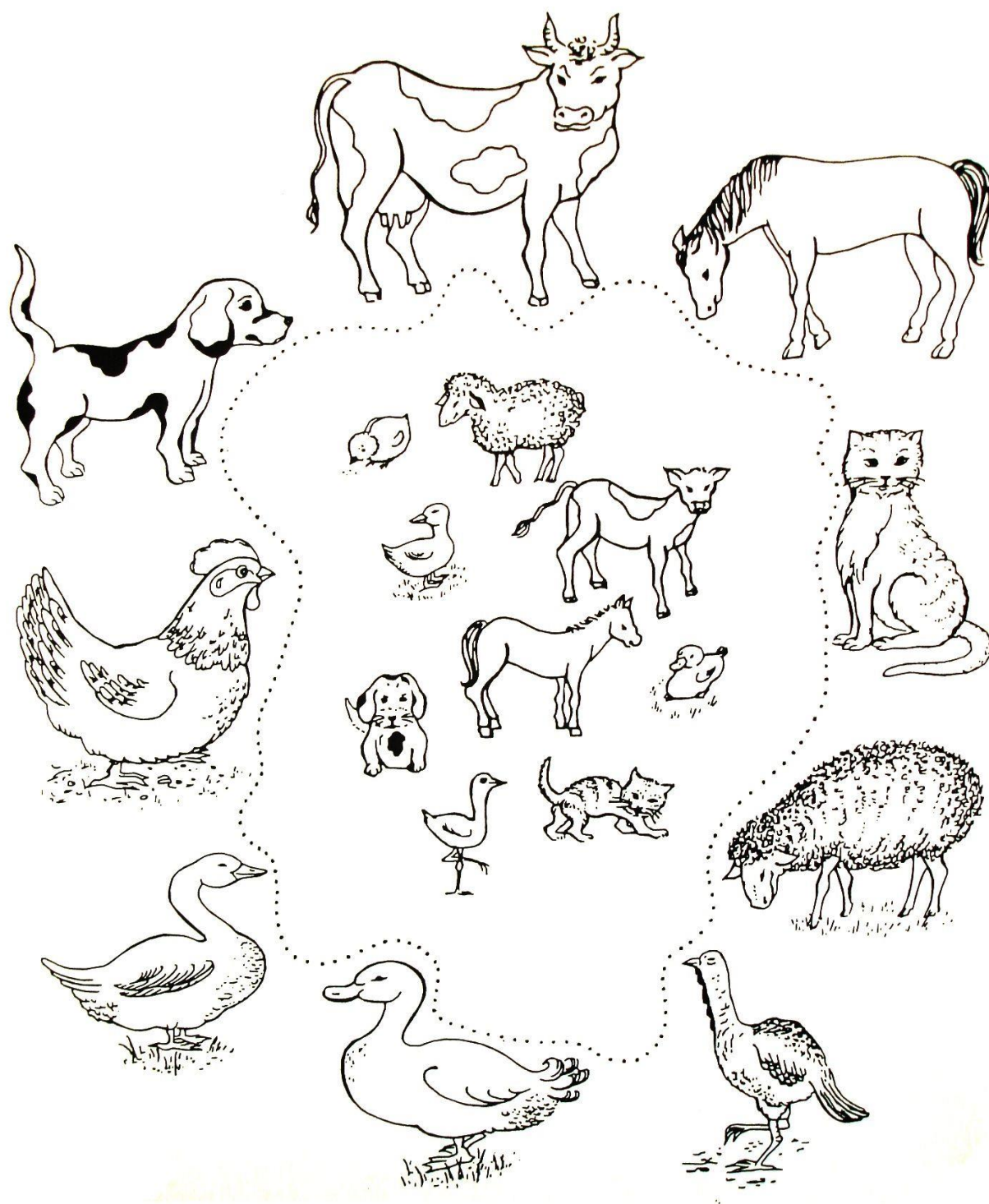

Vybarvi zvířátko, které je hned za ovečkou.

Autor: Michael Novotný

**Jaká zvířátka bydlí v lese a jaká na statku –
spoj čarou a vybarvi**

Spoj čarou mláďata s maminkou

POHÁDKA

- **pokus se zapamatovat příběh a převyprávět ho**
- **namaluj jakýkoli obrázek z příběhu**

„Babičko, vyprávěj nám pohádku o zatoulaném štěňátku, prosím, prosím.“ Žadonila Maruška s Honzíkem. „Inu, tak dobře. Hezky se tu usadte a já vám tedy povím příběh o tom, jak se docela malé, nešťastné štěňátko zatoulalo.“

„To bylo tak. Jednou se psím rodičům narodila čtyři štěňátka. Tři byla černá a to čtvrté, mělo tuze malinké bílé flíčky ve svém černém kožíšku. Také proto dostal jméno Flíček. Jak štěňátka rostla, začala si všímat, jak se od nich Flíček liší. Přestávala si s ním hrát a smála se mu proto, jak vypadá. Flíček byl z toho celý nešťastný a tak chodil po dvoře a hledal, kdo by si s ním hrál. Jak se tak procházel, potkal kačenky. „Kačenky, pojdte si zahrát nějakou hru. Třeba na schovávanou.“ „Tak dobře,“ řekly kačenky, „ale ty začínáš počítat a my se schováme.“

A tak Flíček začal počítat. „Jedna, dvě, tři, čtyři.....už jdu,“ pověděl. Ohlédl se a kačenky nikde neviděl. A tak začal hledat. Kdepak, kačenky byly tak malé, že se dokázaly velmi dobře schovat a jakmile se Flíček vzdálil ze svého místečka, tak kačenky vybíhaly. A tak Flíček prohrál. Zkoušel to ještě několikrát, ale neměl štěstí. Nakonec řekl. „Jste lepší, já jsem moc velký a vy zase malé. Je tu spousta míst, kde se dokážete dobře schovat.“ „To máš pravdu,“ řekly kačenky, „ale moc rády jsme si s tebou zahrály.“

Flíček se tedy vydal dál. Až najednou potkal slepice. „Slepičky, pojďte si zahrát nějakou hru.“ „Tak dobře a jakou si zahrajeme,“ zeptaly se slepičky. „Co takhle na babu.“ Slepice se na sebe podívaly a nakonec souhlasily. „Dobře tedy, ale začínáš ty.“ Začali se tedy honit po dvorku. Slepice běhaly a lítaly kam se dalo a Flíček, je pěkně proháněl. „Dobře, dobře to stačí,“ řekly slepičky. „Jsi rychlejší nežli my. Peříčka z nás lítají a my jsme už unavené.“ Flíček jim tedy poděkoval a rozloučil se.

Při další procházce objevil Flíček docela malou díru v plotě. Chvíli se tak rozhlížel a pak si pomyslel. Inu co, tady nikomu chybět nebudu a když se vydám na procházku, tak, než si toho všimnou, budu už zpět. Prolezl dírou v plotě a vydal se přes pole. Když došel k lesíku, tak se ještě podíval zpátky a řekl si. „Mám ještě

spoustu času. Půjdu a podívám se. Krásně to voní až sem. Copak tam asi všechno je.“ A tak šel. Rozhlížel se kolem sebe a obdivoval krásu lesa. Tolik se mu tam zalíbilo, že zapoměl na čas.

Najednou si vzpoměl, že by se měl už vrátit, aby se rodiče o něj nebáli, když tu najednou zahlédl liščí noru. Z nory vyběhla liška až se jí Flíček lekl. „Kdo jsi,“ zeptal se. „Já jsem liška a tohle je můj domov. Ale ty by si tu neměl být. Odkud jsi?“ A tak jí Flíček začal vyprávět o dvorku a o tom, jak si s ním jeho sourozenci nechtějí hrát, o kačenkách, které nedokázal najít a nakonec o slepičkách. Liška to se zájmem poslouchala a řekla. „Spolu by jsme si mohli hrát. Jsme si docela podobní, oba umíme i stejně běhat.“ A tak si začali hrát. Flíček byl šťastný a na domov si nevzpoměl. Najednou se začalo šerit. Flíček se zastavil a povídá. „Liško, musím jít už domů, ale zase přijdu a budeme si spolu hrát.“ „Dobře tedy, tak se pro dnešek rozloučíme a když budeš chtít, můžeš zase přijít.“

A tak se Flíček vydal na cestu. Všude už byla tma a maminka s tatínkem hledali Flíčka po celém dvorku. „Flíčku, kde jsi. No tak, ozvi se nám přece. Už je pozdě.“ Ale Flíček nikde. Rodiče celí nešťastní se ptají svých dětí. „Neviděli jste Flíčka, nevíte kde by mohl být?“ Ale štěňátka nevěděla. Začala pomáhat rodičům a hledali společně. Tatínek si všiml díry v plotě a zavolal.

„Maminko, děti, nejspíš vylezl touhle dírou a zatoulal se.“ To si maminka začala zoufat ještě víc. „Chlapeček náš, kdepak teď je. Snad se mu nic nestalo.“ „Neboj se,“ řekl tatínek, „najdeme ho.“ A tak se všichni vydali hledat Flíčka. Když došli k lesíku, tatínek zavěštil. „Musí tu být. Určitě, cítím ho.“ Vydali se do lesa a začali Flíčka volat.

Mezitím Flíček bloudil lesem a nedokázal si najít tu správnou cestu. Už byl unavený a celý zoufalý. Sedl si k malému pařezu a plakal. Když tu najednou uslyšel volání svých rodičů. „Tady jsem, tady, maminko, tatínku.“

Rodiče zaslechli svého synka a honem se rozběhli za jeho voláním.

To bylo shledání a té radosti. Rodiče celí šťastní, že našli svého synka, se rozplakali ještě více. Flíček jim vše povyprávěl a slíbil, že už se nikdy nezatoulá. I jeho bratři, šťastní, že Flíček je zpět, si s ním začali hrát a přijali ho mezi sebe.

A proto děti, nikdy neodcházejte, aniž by rodiče věděli kde jste. Moc by se potom o vás báli a byli by nešťastní,“ tímto zakončila babička své vyprávění o nešťastném zatoulaném štěňátku.

NÁMĚTY NA TVOŘENÍ

